

РЕШЕНИЕ

№ 358

гр. Варна, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Ели К. Та
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20233001000451 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по жалба на ЗАД „ДаллБогг: ЖИ.т и Здраве“ АД – гр. София, ЕИК 200299615, представлявано по пълномощие от адв. И. Ц. от САК, срещу решение № 208/11.05.2023г., постановено по т.д. № 399/2022г. по описа на Варненски окръжен съд, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на И. К. К. от гр. Варна, сумата 7 263.89 лв., съставляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП, виновно причинено от М С на 10.09.2019год., при управлението по бул. „Осми Приморски полк“, в близост до № 162 с кръстовището на улиците „И. И.“ и „Димитър Манчев“ на застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/30/119000829482 л.а. „Смарт Форфор“, с ДКН XXXXXXXX, ведно със законната лихва върху главницата от 18.12.2021год. до окончателното изплащане на сумата, и сумата 1895.78 лв.– имуществени вреди, съставляваща сбор от потребителска такса- 34.80 лв. съгласно фактура 35941/16.09.2019г.; 7 лв.- заявка за предоставяне на снимка на диск от дата 15.10.2019г.; медицинско изделие съгласно талон- 300 лв. (фактура) и

съгласно талон -1300 лв. в общ размер на 1 600лв., представляващо заключваща плака за ключица от титаний (01-04-212- 06); 7 лв.- заявление за снимка на дясна ключица на диск от 10.09.2019г.; съдебно- медицински преглед в размер на 40 лв. съгласно фактура № 35953/17.09.2019г.; 34.99 лв.- лекарства съгласно рецепта и фактура № 1715/16.09.2019г.; 16 лв.- фиксатор за горен крайник съгласно фактура № 27/14.09.2019г.; 26 лв.- клавикуларен бандаж съгласно фактура 26/12.09.2019г.; 54.46 лв.- аксеф 500 мг х 20 таблетки и ксарелто 10 мг х 10 таблетки съгласно фактура № 6000002445/16.09.2019г. и съгласно фактура № 6000002458/27.09.2019г. в размер на 75.53 лв.- ксарелто 10 мг х 10 таблетки, ригенома крем 100 мл, ербагил и спирт етилов, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба- 26.05.2022 г., до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД и чл. 429, ал.3, във вр. с ал. 2, т. 2 от КЗ и чл. 86, ал.1 във вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД.

Поддържайки доводи за неправилност на решението в обжалваната част въззивникът моли за неговата отмяна и постановяване на друго, с което исковите да бъдат отхвърлени изцяло. Основното оплакване по отношение на претенцията за обезщетяване на неимуществени вреди са за неправилно приложение на материалния закон – чл. 52 ЗЗД, допуснато при определяне размера на определеното от съда обезщетение в размер на 40 000 лв., /преди приспадане на доброволно заплатената от застрахователя сума за обезщетение/, което, според въззивника, е в разрез с принципа на справедливост и е изключително завишено с оглед установените вреди. Излагат се също съображения за необоснованост на изводите на първоинстанционния съд относно сериозността на последиците от ПТП върху психиката на ищеца, оспорва се правилността на извода за неоснователност на възражението на застрахователя по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, поради това, че е управлявал велосипеда без светлоотразителна жилетка. По претенцията за имуществени вреди се оспорва провеждането на успешно доказване на причинно-следствена връзка между разходите, чието обезщетяване е предмет на иска, и причинените в резултат на процесното ПТП телесни увреждания; в евентуалност по този иск се поддържа възражението по чл. 51, ал. 2 ЗЗД и се претендира редуциране на обезщетението поради съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, който според застрахователя следва да

се определи поне в размер на 20%.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес, и е процесуално допустима. Същата е редовна, както и надлежно администрирана от първоинстанционния съд.

В проведеното открито съдебно заседание в тази инстанция представителят на въззивника поддържа жалбата.

Въззиваемият И. К. К., представляван от адв. К. М. от ВАК, представя отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, в който е изразено становище за неоснователност на жалбата. В молба вх. № 8001/20.11.2023г., подадена преди датата на насроченото открито съдебно заседание, процесуалният представител на въззиваемия заявява, че поддържа становището си по отговора.

Страните не са направили доказателствени искания пред тази инстанция.

За да се произнесе по спора съставът на ВнАпС съобрази следното:

С обжалваното решение Варненският окръжен съд се е произнесъл по обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86 ЗЗД, предявени от И. К. К. от гр. Варна срещу „ЗАД ДаллБогг: ЖИ.т и Здраве“ АД- гр. София, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лв. и обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение и медикаменти, в размер на 1 945.78 лв., претърпени вследствие на ПТП, виновно причинено от М С на 10.09.2019г., при управлението на л. а. „Смарт Форфор“ с ДКН В 0367 ВА, по бул. „Осми Приморски полк“, в близост до № 162, с кръстовището на улиците „И. И.“ и „Димитър Манчев“, застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по застр. полица № BG/30/119000829482.

Решението на ОС– гр. Варна, с което осъдителните искове за обезщетяване на неимуществени и имуществени вреди са частично уважени, е валидно по критериите, възприемани в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011г. на ОСГТК на ВКС, като постановено от

надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е допустимо в обжалваната част- налице са всички предвидени от закона предпоставки и липсват процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск, включително и специалните такива съгласно приложимия КЗ, в сила от 01.01.2016г.

Не се спори между страните и се установява от представените с исковата молба писмени доказателства, че на 26.11.2021г. от името на ищеца е предявена пред застрахователя „ЗАД ДаллБогг: ЖИ.т и Здраве“ АД извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение. По заведената щета № 0801-006954/2021-01-02 ищецът е уведомен с писмо от 22.03.2022г., че към момента няма основание да се удовлетвори претенцията му, тъй като не са ангажирани безспорни доказателства за нейното доказване, както и за размера на обезщетението. Не се спори също, че в хода на исковото производство застрахователят е извършил две плащания по посочената от пострадалия банкова сметка, за обезщетяване на неимуществени вреди за сумата 12 736.11 лв. /на 02.08.2022 г./ и сумата 20 000лв., или общо 32 736.11 лв.

Предвид указанията по приложение на процесуалния закон по т. 1 от ТР № 1/09.12.2013г. по т. д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК, във връзка с чл. 269, ал. 1 ГПК, извън задължението за служебно произнасяне по валидността и допустимостта на решението и проверката за правилност относно допуснати нарушения на императивни материалноправни норми от първата инстанция, въззивният съд е ограничен по останалите въпроси от посоченото в жалбата.

Релевантните въпроси във връзка с процесния деликт относно извършване на деянието, неговата протИ.правност и виновността на водача на застрахования увреждащ автомобил, за причиняване на вреди на ищеца, по непредпазлИ.ст, са разрешени със задължителна за гражданския съд сила с по силата на влязло в сила решение № 657/07.10.2021 г. по НОХД № 20213110202241 по описа на РС- Варна, с което М С е призната за виновна в това, че на 10.09.2019 г., около 12.30 часа в гр. Варна, при управление на л. а. „Смарт“ с рег. № В 0367 ВА, е нарушила правилата за движение по пътищата – чл. 37, ал. 2 предл. първо от ЗДВП и по непредпазлИ.ст е причинила на И. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясната ключица,

обусловило затруднение в движението на десния горен крайник за период от 1.5-2 месеца.

Следователно, предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по предявения пряк иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ са установени. Застрахователят не оспорва исковете по основание, а е извършил частични плащания в хода на процеса.

Първият спорен въпрос, за разрешаване на който е сезиран въззивният съд, е свързан с размера на обезщетението за неимуществени вреди, подлежащо на определяне по правилото на чл. 52 ЗЗД.

Въззивният съдебен състав намира, че приетата за установена от окръжния съд фактическа обстановка относно получените от ищеца физически увреждания и психотравма, вида и интензитета на претърпените болки, страдания и други негативни преживявания, е резултат от правилна съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства, обсъдени по съответните правила на ГПК, поради което няма основание да не бъде възприета изцяло от въззивния съд.

Безспорно е установено от представената медицинска документация, от решението на наказателния съд, както и от заключението на назначената от първоинстанционния съд съдебно-медицинската експертиза, че в резултат на процесното застрахователно събитие- ПТП от 10.09.2019 г. ищецът е получил счупване на дясната ключица, обусловило трайно затруднение на движенията на десен горен крайник за повече от 30 дни, контузия на дясна теменно-слепоочна област на главата, контузия на десен долен крайник в хълбочната и колянна области, обусловили по своята съвкупност временно разстройство, неопасно за жИ.та, които увреждания са получени при падане на велосипедиста, като проведената сила от рамото към гръдната кост по оста на дясната ключица при падането е предизвикала счупването ѝ. Проведеното оперативно лечение и рехабилитация на ищеца са довели до пълното му възстановяване, включително и с възможност за натоварване със спорт, като обичайният срок на възстановяване след операцията е около 3 месеца, а след операцията за отстраняване на поставения метал– около 1-2 месеца. Оперативните белези ще останат завинаги, но други последици от получените увреждания към момента на личния преглед на ищеца от назначения от съда експерт не са налице.

Въззивният състав не намира основание да направи други, различни изводи от ВОС, въз основа на извършената самостоятелна преценка по чл. 202 ГПК на заключението на назначената съдебно– психологическа експертиза, възложена на вещо лице, разполагащо с необходимите специалност и квалификация за изпълнение на задачите. Според заключението, което се преценява като обективно и компетентно извършено и се кредитира изцяло, вследствие на пътно-транспортното произшествие, освен физически травми и свързаните с тях болки и страдания, ищецът е претърпял травматичен стрес от събитието, от причинените болки от нанесените наранявания и последвалата операция, в резултат на които е развил остра стресова реакция. Вещото лице сочи, че поведението и реакциите на лицето дават основание да приеме, че същият е преживял т.нар. адаптационна тревожна реакция, изразяваща се в състояние на субективен стрес и емоционално разстройство, нарушаващи временно социалното функциониране. Като реакция на събитието са се отключили най-вече разстройство в съня, чувствата на тревожност и безпокойство, страх от пътуване и превозни средства, от каране на колело в градска среда извън обозначените места, загуба на увереност, депресивни мисли и преживявания, усещане за обща неудоволетвореност, чувство на несигурност, усещане за липса на перспектива за практикуване на колоезденето. Към датата на освидетелстването на ищеца вещото лице е констатирало, че през изминалите три години след събитието се е върнал към обичайното си функциониране, чувства се ошетен само по отношение на невъзможността да възстанови напълно уменията си, свързани с практикуване на значимото за него маратонно колоездене. Излага също така, че след инцидента същият не е търсил специализирана помощ, но разполага с добър личностов потенциал и подкрепяща семейна среда, което е мощен оздравителен фактор, и развитата от травматичния стрес първоначална острата стресова реакция не е преминала в състояние на посттравматично стресово разстройство.

За установяване характера и интензитета на претърпените от ищеца болки, страдания и други негативни преживявания в резултат на получените телесни увреждания и психотравма в резултат на ПТП, пред първоинстанционния съд са ангажирани и гласни доказателства, като са разпитани свидетелите Н Р К.а (съпруга на ищеца) и Т П Т (без родствени връзки с увреденото лице). Показанията на тези свидетели се базират на

преки и непосредствени впечатления. Обстоятелства, които да са свързани с възможност за заинтересованост на свидетеля Т от изхода на спора по делото не се установяват. Поради брачната връзка между свидетелката К.а и ищеца следва да се отчете евентуалната ѝ заинтересованост от изхода на спора, свързана с необходимост от преценка на показанията по правилата на чл. 172 ГПК. Доколкото не се констатира никакво вътрешно противоречие, липса на логика или несъответствие между обстоятелствата, за които се свидетелства, и останалите събрани доказателства, в това число предложените от експертите изводи, за които се изискват специални знания в мотивационната част на експертизите относно характерните за травматичните увреждания и преживения стрес, физическо състояние и физически, емоционални и психически страдания на пострадалия индивид, няма основание тези показания да не се кредитират.

Въз основа на показанията, преценени във връзка с останалите събрани доказателства, съдът приема за установено, че процесното произшествие се е отразило стресово на ищеца поради неяснотата дали ще се възстанови и доколко ще се възстанови, тъй като работи с ръцете си, той се затворил в себе си, не искал да поглежда велосипед. Пострадалият бил имобилизиран над 20 дни, през което време не е могъл да се обслужва сам, а след този период веднага е започнало провеждането на физиотерапия. През времето, в което е следвало да бъде премахната плаката, ищецът изпитал трудности поради епидемичната обстановка и липсата на планови приеми. С времето, останали само физическите придърпвания, опъвания и емоционалните проблеми – страхът от колоездене, тъй като това за него било хоби и страст преди инцидента. Трудно и не във всички ситуации е преодолян страхът от колоезденето – след като се възстановил от физическите увреждания ищецът започнал да кара колело, но само в Морската градина, не участвал в бревети и състезания както преди, защото се чувства непълноценен. При шофиране до вилата на семейството избягвал мястото на инцидента.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства, обсъдени по-горе в мотивите, съдебният състав намира, че са надлежно са установени следните релевантни факти и обстоятелства за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД: възрастта на пострадалия е 45 години към

момента на ПТП; степента, характерът и видът на уврежданията, посочени по-горе в мотивите, както и наложилата се оперативна интервенция, са обусловило болки и страдания със значителен интензитет, причинили са временна невъзможност за самообслужване и необходимост от активната чужда помощ, в резултат на счупване на дясната ключица, обусловило трайно затруднение на движенията на десен горен крайник за повече от 30 дни. Засегнати са значими за пострадалото лице човешки потребности и поради невъзможно за определен период от време, а впоследствие затруднено упражняване на любими до момента на инцидента дейности и хобита, а преживяното събитие е провокирало у пострадалото лице травматичен стрес, в резултат на които е развита остра стресова реакция.

Процесните неимуществени вреди са причинени от ПТП, настъпило на 10.09.2019г., а съгласно официалните данни на НСИ, през 2019г. годишният общ доход средно на лице от домакинство е 6 592 лв. и нараства с 18% спрямо 2018г. От 01.01.2016г. и към датата на застрахователното събитие лимитът на отговорността на застрахователите за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт са в размер на 10 000 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица – чл. 492 КЗ.

Като съобрази всички установени факти и обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число социалния статус на ищеца, обществения критерий за справедливост на дадения етап на социално-икономическото развитие в страната, лимитите на застрахователни обезщетения, както и предвид обичайната съдебна практика при определяне на обезщетения при деликт с подобен характер и интензитет на вредите, настоящият състав на въззивния съд намира, че справедливият размер по смисъла на чл. 52 ЗЗД в случая е поне в размер на определения от окръжния съд – 40 000 лв.

Следователно, при определяне по справедливост на паричния еквивалент на вреди в размер на 40 000 лв., първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на чл. 52 ЗЗД, тъй като тази сума се явява адекватна с оглед получените физически и психически увреждания и свързаните с тях негативни преживявания в резултат на ПТП, техният интензитет и

продължителност, установими от събраните доказателства.

Въз връзка с оплакването в жалбата на застрахователя за неправилно определен размер на обезщетението за неимуществени вреди поради несъобразяването му с каузална съдебна практика, въззивният съд съобрази следното:

По въпроса за релевантността на обезщетенията за неимуществени вреди, присъждани от съдилищата на други увредени лица, в период близък до процесния, но от различни застрахователни събития /деликти/, като критерий за определяне на паричния еквивалент, дължим на ищцата, е даденото разрешение в постановеното, по реда на чл. 290 ГПК, решение № 204/07.11.2016г. по т. д. № 3568/2015г. на ВКС, I т. о. С това решение е прието, че релевантна е обществената оценка за баланс и еквивалентност, която следва да намери отражение при обосноваването, съобразно принципа на чл. 52 ЗЗД, на конкретния размер на обезщетението. Субективната преценка за справедливостта на определени суми за подобни, причинени в близък период вреди от деликт, следва да има за коректив формираната обща оценка за пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност. Присъдените от състава на съда обезщетения за подобен вид неимуществени вреди от други деликти, настъпили в период близък до процесния, при неидентичност на установените релевантни обстоятелства, не могат да имат самостоятелно значение за формиране на критерия за справедливост и да бъдат отделен фактор за определяне на паричния еквивалент, дължим по конкретното дело. Той следва да отговаря на общественото разбиране за справедливост на съответния етап от развитието на обществото, защото само в този случай обезщетението би било обективно справедливо. Даденото задължително разрешение от ВКС по приложение на материалния закон е пряко относимо към разглеждания правен спор и се възприемат изцяло от настоящия съдебен състав.

В резултат на преглед на цялата публикувана практика на съдилищата в АПИС, по чл. 432 КЗ /2016г./, относима към деликти с подобни физически и психически последствия за пострадалото лице, съдебният състав установи, с оглед размерите на присъжданията от съдебните състави обезщетения, че определеният от ВОС по справедливост паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди, няма основание да се коригира въз основа и

на този допълнителен коректив за формирана от практиката обща оценка за пропорционалност в посока на намаление на размера.

Вторият спорен въпрос, с който е сезиран въззивният съд, е във връзка с проведеното от ищеца доказване по предявеният втори осъдителен иск по чл. 432, ал. 1 КЗ за обезщетяване на имуществени вреди, претърпени от същото застрахователно събитие. Претендираните за присъждане имуществени вреди, описани подробно в исковата молба, както и в диспозитива на решението, съставляват разходи за лечение на ищеца от получените телесни увреждания- заплатени лекарства, консумативи във връзка с оперативно лечение, потребителски такси и прегледи.

Въззивният съд намира, че искът за обезщетяване на имуществени вреди, претърпени от същото застрахователно събитие, който е бил предявен в размер на 1 945.78 лв., е доказан по основание до размера на сумата 1 895.78 лв., за която той е уважен от окръжния съд. Още с предявяване на исковата молба ищецът е представил съответни документи за всеки един от претендираните разходи, формиращи общият размер на претенцията– фактури, заявки и талони за медицински изделия, рецепти. Въз основа на тези документи, ценени във връзка със заключението на съдебно– медицинска експертиза, съдебният състав приема, че всички разходи, за които са представени писмени документи, са в причинна връзка с проведеното лечение на получените от пострадалото лице увреждания в резултат на ПТП.

Следващият спорен въпрос, за произнасянето по който е сезиран въззивният съд, е по възражението за приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Ответното дружество е релевирало пред първата инстанция, с отговора на исковата молба, защитно възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия с твърдения за нарушения на чл. 79, ал. 1, т. 3 и т. 5 ЗДвП. Конкретно се твърди, че пострадалият е управлявал велосипеда извън населено място, без поставен червен светлоотразител отзад, бели или жълти светлоотразители на колелата на велосипеда и без използване на светлоотразителна жилетка. Сочи се също нарушение на чл. 80 ЗДвП с твърдения, че ищецът не се е движел в най-дясната част от пътното платно, като с това е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК тежестта на доказване на фактическите твърдения, на които е базирано възражението, е на

застрахователя, тъй като той цели благоприятни правни последици за себе си с отричане на отговорността му за обезщетяване на част от вредите, съразмерно с приноса на пострадалото лице. Приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин, при условията на главно пълно доказване. Недопустимо е приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД ако приносът на увреденото лице не е доказан при условията на пълно главно доказване, а е само предполагаем / в този смисъл решение № 27/15.04.2015г. по т.д. № 457/2014г. на II-ро отделение на ВКС.

От заключението на допуснатата от първоинстанционния съд САТЕ, което се преценява като обективно и компетентно извършено и се кредитира, се установява, въз основа на отговорите на експерта по т. 3. и т. 8 от поставените задачи, че преди удара между увреждащия лек автомобил и велосипеда, последният се е движил в лентата към центъра на града на около 0.80 м. от десния за него края на пътното платно; велосипедистът е бил облечен със състезателен екип на колоездачен клуб Варна, не е ясно дали този екип включва светлоотразителни елементи, но това е без значение, тъй като произшествието е настъпило около 12.50 ч., при слънчево, ясно и сухо време и отлична видимост.

Въз основа на заключението, ценено в съвкупна преценка на всички събрани доказателства, съдебният състав намира, че е установена по безспорен начин липсата на допуснато нарушение на чл. 80 ЗДвП от пострадалия, както липсата на причинно– следствена връзка между настъпването на процесното ПТП и сочените от застрахователя други нарушения на ЗДвП- чл. 79, ал. 1, т. 3 и т. 5 ЗДвП, следователно възражението по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат е неоснователно.

Във въззивната жалба са релевирани оплаквания, основани на тази част от заключението на САТЕ, в която се дават варианти за възможността велосипедистът да избегне удара чрез спиране, която първоинстанционният съд не е кредитирал поради основаването на тези изводи на вещото лице на субективните възприятия на участниците в ПТП. Оплакванията са неоснователни, тъй като твърдения за подобно съпричиняващо поведение на пострадалия не са надлежно въведени в предмет на спора, с отговора на застрахователя, а е недопустимо съдът да извлича от събраните по делото

доказателства факти и обстоятелства във връзка със съпричиняващо поведение на пострадалото лице, без същите да са своевременно релевирани като основания на правопогасяващото възражението по чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Изложеното мотивира въззивния съд за крайния правен извод, че предявените иски с правно основание чл. 432 КЗ са доказани по основание до размерите, за които са уважени от окръжния съд, ведно с акцесорните претенции за законна лихва, считано от 18.12.2021г. Поради съвпадение на правните изводи на двете съдебни инстанции по съществото на спора, първоинстанционното решение следва се потвърди в обжалваната част.

С оглед резултата от въззивното обжалване, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, предвид направеното искане, с прилагане на списък по чл. 80 ГПК, въззивното дружество следва да бъде осъдено да заплати на въззиваемия сумата 2 000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ.

Воден от горното, ВнАпС, ТО, III- ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 208/11.05.2023г., постановено по т.д. № 399/2022г. по описа на Варненски окръжен съд, в обжалваната част.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: ЖИ.т и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, да заплати на И. К. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“, бл. 35, вх. 7, ет. 2, ап. 4, сумата 2 000 лв. (две хиляди лева), представляваща съдебно – деловодни разноси за адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____